

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת ואתחנן [נחמו] תשפ"ה תהא שנת פתיחת ההיכל ["ופתאום יבוא אל היכלו"].

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

[/https://toremez.org](https://toremez.org)

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

[https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7IH0\[s19bumlHE?usp=sharing](https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7IH0[s19bumlHE?usp=sharing)

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מ 1600 משפחות

<https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

**מדוע נאמר כל המתאבל על ירושלים
זוכה ורואה בשמחתה בלשון הוה, ומה
הענין שאצל רשב"י האיר אור הגאולה
גם בזמן הגלות.**

מצינו בגמרא (תענית ל:) רבי עקיבא אומר כל העושה מלאכה בתשעה באב אינו רואה סימן ברכה לעולם, וחכמים אומרים כל העושה מלאכה בתשעה באב ואינו מתאבל על ירושלים אינו רואה בשמחתה, שנאמר "שמחו את ירושלים וגילו בה כל אוהביה שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה", מכאן אמרו כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, ושאינו מתאבל על ירושלים אינו רואה בשמחתה. תניא נמי הכי כל האוכל בשר ושותה יין בתשעה באב עליו הכתוב אומר "ותהי עונותם על עצמותם". ושואל הספר

'תפארת שלמה' מדוע נאמר **זוכה בלשון הוה**: (דברים) **כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה ויש לדקדק בלשונם שאמרו זוכה ורואה לשון הוה ולא אמרו יזכה לראות בשמחתה**. וכן בלשון הכתוב **אמר גם כן "שמחו", "שישו"**. ומבאר שם שהמתאבלים על ירושלים ממשיכים אור לשכינה באופן מיידי בזמן הגלות להמשיך לה מאור הגאולה מיד ממש, והם זוכים לראות מהאור הזה, ונביא חלק מדבריו: **זוה שאמרו חכמינו 'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה'**. כי כאשר מתאבל על ירושלים בכוונה וצער הלב על גלות השכינה הנה על ידי כן מתעורר הרחמנות שלמעלה להגאולה וזוכה ורואה בשמחתה. וזה שאמר הכתוב **"שמחו את ירושלים וגילו בה"** פירוש להביא מיד שמחה וגילה אל ירושלים על ידי התעוררות שלמטה, שישו אתה משוש מיד כל המתאבלים עליה.

ונראה לבאר באופן דומה לדבריו ובסיוע הרה"ג ר' א, ל, א, שליט"א על פי דברי הגמרא (חגיגה ה'): **"ואם לא תשמעוה במסתרם תבכה נפשי מפני גוה"**. מאי **"במסתרם"**, אמר רב שמואל בר אינאי משמיה דרב, מקום יש לו להקדוש ברוך הוא שבוכה בו, ו"מסתרם" שמו. ומאי **"מפני גוה"**, אמר רב שמואל בר יצחק מפני גאותן של ישראל שנטלה מהם ונתנה לעובדי פוכבים. רבי שמואל בר נחמני אמר מפני גאותה של מלכות שמים שנטלה. ומי איפא בכיה קמיה הקדוש ברוך הוא, והא אמר רב פפא אין עצבות לפני המקום, שנאמר **"עוז וחדוה במקומו"**, לא קשיא הא בבתי גואי, הא בבתי בראי. ובבתי בראי ליפא עצבות והא כתיב **"ויקרא אדני ה' צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרחה ולחגור שק"**, שאני חורבן בית המקדש דאפלו מלאכי שלום בכו, שנאמר **"הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון"**. ורואים שיש מקום של בכי כביכול בשמים על הגלות, ויש מקום ששם אין בכי כביכול על הגלות, ואף שפשטות דברי הגמרא שהבכי הוא בפנים בחדרים הפנימיים, ולא בחדרים החיצוניים, ברבנו חננאל שם מבאר ההיפך: **כי ליכא בכיה בבתי גואי ומקום הנקרא מסתרים בבתי בראי הוא**. איני **"ויקרא ה' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד וגו'"**, הנה הקב"ה קרא לבכי. ופרקינן שאני חורבן בית המקדש שאפילו מלאכי שלום בכו שנאמר **"הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון"**. ורואים שרבנו חננאל היתה לו גירסא בגמרא הפוך מהמובן הפשוט, והמקום שאין בכיה זה בבתי גואי במקומות הפנימיים, ורק בבתי בראי בחלק החיצוני שם יש מקום שנקרא מסתרים שיש בו בכיה על גאותן של ישראל. ובזמן חורבן

בית המקדש הבני העשירי לעוד מקומות. ולפי זה יוצא שלמעשה יש מקומות פנימיים שכל ענין החורבן לא נגע בהם כלל, ושם נשאר השמחה של בית המקדש כמו שהיה קודם. וכן **בתי גואי** עם המילים בגימטריא **משיח בן דוד** עם י"ד כמו שיהיה בגאולה העתידה, וכפי שבארנו שמאיר שם אור הגאולה גם היום.

וכעין זה נראה גם מספר הכונות להאריז"ל: (ל"ג בעומר) **העיד לי הרב ר' גדליה הלוי כי הוא היה נוהג לומר תמיד נחם בברכת תשכון, וכשסיים התפלה אמר לו מורי זלה"ה משום רשב"י הקבור שם, שאמר לו אמור לאיש הזה, שלמה הוא אומר נחם ה' את אבלי ציון וכו' ביום שמחתי, ולכך הוא יהיה בנחמה בקרוב, וכן היה, כי לא היה חדש ימים עד שמת בנו הגדול וקבל כוס של נחמה עליו. ורואים שאצל רשב"י האיר האור הפנימי של בית המקדש גם בזמן החורבן, בזכות פנימיות התורה, שגרם לו להקפיד על אותו רב שהיה מתאבל כל יום על החורבן, והתאבל ביום ל"ג בעומר במירון. וכן משמע מהתוספתא (סוטה ו) **אמר רבי שמעון בן יוחאי ארבעה דברים היה רבי עקיבא דורש ודברי נראין מדבריו. דרש רבי עקיבא הרי הוא אומר "פה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי וגו'", צום הרביעי זה י"ז בתמוז שבו הובקעה העיר, ולמה נקרא שמו רביעי שהוא רביעי לחדשים, צום החמישי זה ט' באב יום שנשרף בו בית המקדש, צום השביעי זה שלשה בתשרי יום שנהרג בו גדליה בן אחיקם, צום העשירי זה עשרה בטבת יום שבו סמך מלך בבל את ידו על ירושלים שנאמר "ויהי דבר ה' אלי בשנה התשיעית בחדש העשירי וגו' בן אדם כתוב לך את עצם היום הזה". ואני אומר צום העשירי זה חמשה בטבת שבו באתה שמועה לבני גולה שנאמר "ויהי בשתי עשרה שנה בעשירי בחמשה לחדש לגלותנו בא אלי הפליט", ועשו יום שמועה כיום שרפה. ורואה אני את דברי מדברי רבי עקיבא שרבי עקיבא אומר על ראשון אחרון ועל אחרון ראשון ואני אומר על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון. שואלים המפרשים מדוע אומר רשב"י על דרשות אלו שדבריו נראין מדברי רבי עקיבא, הרי אין זה כבוד שתלמיד יאמר שדבריו טובים יותר מדברי רבו. ועוד צריך להבין שיטת רשב"י שחולק לגמרי על צום עשרה בטבת וסובר שהצום של טבת אינו על המצור אלא על הגעת השמועה של חרבן בית המקדש בתשעה באב לבבל, וצמים בה' בטבת. נראה לי שבשתי הקושיות שאצל רשב"י האיר אור הגאולה גם בגלות בזכות פנימיות התורה, ואצלו לא היה חרבן כלל, הוא רצה להמתיק לומר שאין חרבן בפנימיות שזה ענין עשרה בטבת ששם השרש הפנימי של החורבן, והוא אמר שאין****

צורך לצום כלל ביום עשרה בטבת, ודרש את הפסוק שכל הצומות והאבלות הם על החרבן החיצוני שאין בית המקדש בפעל וכו', וגם הצום של חדש טבת הוא בה' בטבת על הגעת השמועה של תשעה באב לבבל שזה למעשה החלק החיצוני ביותר יציאת השמועה חוצה חוצה, היפך משיטת רבי עקיבא שעשרה בטבת הוא הפנימי ביותר. ולכן הוא הנה חוב לומר שדבריו טובים יותר מדברי רבי עקיבא, כיון שהוא ממתיק את הדין בשרשו על ידי דרשותיו. וכשדורשים תורה באופן של המתקנה, נוצרת המתקנה נצחית בדבר הזה בתורה, כי התורה היא נצחית ולא רק דרשה של מעשה שהיה בעבר. ואף שגם רבי עקיבא שחק בזמן החורבן כשיצא שועל מקדש הקדשים, זה בגלל שרשב"י ראה בזה גופא את קיום הנבואה העתידית שנזכה לגאולה, אבל אין הכוונה שאור הגאולה האיר אצלו באותו זמן ממש כמו אצל רשב"י.

מצינו בזהר (שלח קעב.) שהלוי'תן יוצא ביום תשעה באב לנקם על חרבן בית המקדש, וכשמגיע לתהום הוא נרגע ונהיה שמח. ומבאר לדברינו שבתהום יש חבור למים העליונים ששם החדרים הפנימים של פנימיות התורה, כמובא ב'מדרש הנעלם' (פ' בראשית מאמר יהי רקיע) וברש"י (תענית כה: ד"ה תהום, וד"ה תהומא) שהפסוק "תהום אל תהום קורא לקול צנוריד" מרמז על המים העליונים והמים התחתונים, ורואים שיש חיבור בין המים העליונים למים התחתונים בתהום, והחיבור הזה הוא החיבור בית בתי גואי לבתי בראי שמשיגים את השמחה שיש בבתי גואי גם בבתי בראי ומבינים שיש מקום עמוק ששם לא נגע החורבן כלל, ומשם יחזור האור לבתי בראי בגאולה השלימה.

והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שהאותיות הולד"ת רב"י עקיבא התגלו ברצף אותיות יחיד בתנ"ך בפסוק של בריאת הרקיע שמבדיל בין המים העליונים למים התחתונים: (בראשית א, ז) "ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן". ויש כאן רמז שרבי עקיבא קשור עם הרקיע שמבדיל בין מים למים לכן הוא לא ראה את החיבור שלהם כמו רשב"י.

וזה גם הסוד שאור הגאולה העתידה יבוא משם אהיה שמסמל את אמא עלאה ששם המקום של הבתי גואי של המים העליונים, שכל ענין החורבן לא נגע שם כלל. וכן מצינו בגמרא (ברכות נח:) אמר רב, אין המת משתכח מן הלב אלא לאחר שנים עשר חדש, שנאמר "ושפחתי כמת מלב, הייתי ככלי אבד". ולכאורה מדוע האבילות על חורבן בית המקדש לא משתכח ונשארת אלפי שנים, ומבואר לדברינו כיון שבית המקדש עדין חי בבתי גואי, אין כאן אבילות על המת, יש כאן אבילות על החי שלא משתכח לעולם, ועל זה אנחנו אבילים.

וביתר ביאור בסיוע הרה"ג ר' א, ל, א, שליט"א החורבן היה בחלק של אור המקדש שיוצא החוצה לבתי בראי ששם נמצאים צינורות השמחה של חיצוניות העולם בדברי הרשות וכל המסתעף, שאנחנו לא מקבלים את השפע והשמחה מבית המקדש ישר אלינו, אלא דרך הקליפות שהתלבשו על צינורות אלו שבחוץ ומטמאים את השפע לפני שמעבירים אלינו, ולכן כל ענין האבילות על בית המקדש היא רק בדברים שמעוררים את השמחה מבחוץ, כגון בשר ויין ושאר הנאות העולם, מאידך מותר לשמוח שמחה של מצוה כגון סיום מסכת או ווארט של חתן וכלה וכדומה, וכן הפרישות מלימוד התורה בתשעה באב שלומדים רק דברים המותרים, זה לא פרישות משמחת התורה הפנימית, כי שמחת התורה הפנימית קיימת גם בלימוד הדברים המותרים, רק פרישות משמחת התורה הכללית שיש בה גם שמחה שבאה מבחוץ כידוע. וזה הנקודה הפנימית של מדוע נאמר **זוכה** בלשון הוה בדברי הגמרא **כָּל הַמֵּתְאָבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם זֹכֶה וְרוּאָה בְּשִׁמְחָתָהּ, וְשֵׁאִינוּ מֵתְאָבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם אֵינוּ רוּאָה בְּשִׁמְחָתָהּ**. כי מי שפורש מההנאות החיצוניות של העולם שעליהם שולטים הקליפות ששולטים בבתי בראי ששם נמצא הבכי של החורבן, הוא נכנס לבתי גוואי לקבל את השמחה משם כאן ועכשיו, ממילא הוא זוכה כאן והיום לראות בשמחתה של הגאולה העתידה שמאיר גם היום בבתי גוואי. ונרמז בדברי הגמרא (תענית ל:) **כָּל הַמֵּתְאָבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם זֹכֶה וְרוּאָה בְּשִׁמְחָתָהּ, וְשֵׁאִינוּ מֵתְאָבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם אֵינוּ רוּאָה בְּשִׁמְחָתָהּ. תִּנָּיִן נָמִי הֵכִי כָּל הָאוֹכֵל בָּשָׂר וְשׁוֹתֶה יַיִן בְּתַשְׁעָה בָּאֵב עָלָיו הַפֶּתַח אוֹמֵר "וְתִהְיֶה עֲוֹנוֹתֶם עַל עֲצֻמוֹתֶם"**. היינו שחקוק על **העצמות** שלו שהוא מכניס בהם את אור החורבן ממש, שזה הבשר ויין שהוא אכל ושתה בתשעה באב מצינורות החורבן ששולטים בבתי בראי. וכעין זה יש מבארים אצל נדב ואביהוא שנענשו בגלל שנכנסו למשכן שתויי יין, כי כשנמצאים בפנים המשכן משיגים את השמחה הפנימית, ואין צורך ביין שמעורר את השמחה החיצונית. לכן היה פגם בדבר הזה שכביכול עוררו את השמחה בשתיית יין בזמן שיש שמחה פנימית כל כך גבוהה בהקטרת הקטרת בפנים. וזה הענין בחודש אב שממעטין בשמחה החיצונית כדי לזכות ולראות כאן ועכשיו בשמחה הפנימית שלא נחרבה וקיימת גם היום, וממנה גם תבוא שמחת הגאולה העתידה, וכאשר אנחנו מתחברים לשמחה זו אנחנו מגבירים כוחה להחיש את גאולת ישראל. וכן בזמן נישואין שמים אפר בראש חתן ואומרים **"אעלה את ירושלים על ראש שמחתך"**, לרמז שירושלים הפנימית היא **"ראש שמחתך"** האמיתית, ומשם שרש השמחה גם היום, ובשביל לגעת בשרש צריך קצת אבילות לצאת מהשמחה

החיצונית כך אפשר לגעת בשמחה הפנימית והגדולה שבפנים. וכן השתלשל שהקהל אומרים מזל טוב בשבירת הכוס, וכן יש שמנגנים בניגון את הפסוקים של האבילות בזמן החופה, לרמז שנוגעים כעת בשמחה הפנימית והאמיתית.

והוסיף הרה"ג ר' יעקב חיים לוריא שליט"א שזה גופא הסיבה שאחרי תשעה באב נכנסים לימי הנחמה, כיון שבזכות האבילות זכינו בהווה לראות משהו משמחתה של ירושלים, זה גופא הנחמה הכי גדולה שאנחנו מאמינים שנזכה לראות בנחמת ציון וירושלים. והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שהאותיות **קינו"ת לתשעה בא"ב** התגלו בסינון אותיות יחיד בתנ"ך בפסוק שמופיע מיד אחרי סיום הפטרת **"נחמו נחמו"** אחרי תשעה באב: (ישעיה מ, כז) **"לָמָּה תֹאמַר יַעֲקֹב וְתִדְבֹּר יִשְׂרָאֵל נִסְתָּרָה דַּרְכֵי מִיָּהוָה וּמַאֲלָהִי מִשְׁפָּטֵי יַעֲבֹר"**. ויש כאן רמז שהפסוק הזה נשאר מחוץ להפטרה לרמז שהסתתרים זמן הקינות וכעת הזמן של הנחמה. וכן מובא ב'חתם סופר' (במדבר לו, יא) **"והיה מדי חדש בחדשו" אולי רמז על חדש אב, דבירושלמי סוף מסכת תענית דאחר ט' באב מתחיל חדש אחר, ונראה לי משום הכי נוהגין לקרוא לו שם חדש מנח"ם, והיינו "חדש בחדשו" החדש שמתחדש בחדשו היינו מנחם, ואותו שבת שבשבוע שאחר ט' באב מיד והיינו "שבת בשבת" שהוא שבת נחמו "יבוא כל בשר להשתחוות בהר בית ה' בראש ההרים"**. ורואים שחודש אב מתחלק לשני חלקים, עד תשעה באב נקרא אב, ומתשעה באב נקרא מנחם כי מתחילים שבועות הנחמה. וכן מובט ב'חתם סופר' (ש"ע אר"ח תקנ"א) שעד ט"ו באב ממעטין בשמחה, ומשם חוזרים לשמוח בימי הנחמה.

וכעין זה מובא בספר 'קדושת לוי' (איכה) **כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה. הכלל הוא, כל כחות האדם נמשך אחר המחשבה בזה שהאדם חושב נמשך כל עצמות האדם. ונמצא כאשר האדם חושב בקדושה ומתאבל על ירושלים אז מחשבתו ועצמותו בקדושה וזוכה הוא לשון הזדככות, אז האדם מזדכך ורואה עתה בשמחה קצת, דהיינו קצת משמחת ירושלים איך יהיה לעתיד לבוא.**

מְצִינוּ בַּגְמָרָא (יומא נד:) **אָמַר רִישׁ לְקִישׁ בְּשָׁעָה שֶׁנִּכְנָסוּ עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים לְהִיכָל, מָצְאוּ כְּרוּבִים הַמְעוֹרִין זֶה בְּזֶה, הוֹצִיאוּ אוֹתָן לְשׁוּק, וְאָמְרוּ, יִשְׂרָאֵל הִלְלוּ שֶׁבִּרְכָתוֹ בִּרְכָּה, וְקָלְלָתוֹ קָלְלָה, עוֹסְקִין בְּדַבָּרִים הִלְלוּ, מִיָּד הִזְלוּם, שֶׁנֶּאֱמַר "כָּל מְכַבְּדֶיהָ הִזְלוּהָ, כִּי רָאוּ עֲרֹתָהּ". וְיֵשׁ מְקָשִׁים מְדוּעַ לִפְנֵי הַחֹרֶבֶן הַכְּרוּבִים לֹא הָיוּ מְעוֹרִין זֶה**

בזה, ודוקא בזמן החורבן חזרו הכרובים להתייחד, כְּשֶׁעַם יִשְׂרָאֵל הָיוּ בְּמַצֵּב שְׂאִינָם עוֹשִׂים רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם וְכוּ'. ומבואר לדברינו שלפני החורבן הכרובים היו קשורים עם המצב של בתי בראי, וכיון שלא עשו רצונו של מקום, היחוד בבתי בראי היה פגום והכרובים לא היו מעורין זה בזה, אבל אחרי החורבן שהבתי בראי עברו לצד הקליפה, השכינה נכנסה פנימה לבתי גוואי ששם יש את היחוד והשמחה גם אחרי החורבן, לכן חזרו הכרובים להיות מעורין זה בזה, וכמו שמצינו בַּגְמָרָא (ר"ה לא). אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן עֲשֹׂר מִסְעוֹת נִסְעָה שְׂכִינָה, וּכְנָגְדָן גָּלְתָה סִנְהֶדְרִין, עֲשֹׂר מִסְעוֹת נִסְעָה שְׂכִינָה, מִכְּפָרֶת לְכְרוֹב, וּמִכְרוֹב לְכְרוֹב, וּמִכְרוֹב לְמִפְתָּן, וּמִמִּפְתָּן לְחֶצֶר, וּמִחֶצֶר לְמִזְבֵּחַ, וּמִמִּזְבֵּחַ לְגֵג, וּמִגֵּג לְחוֹמָה, וּמִחוֹמָה לְעִיר, וּמִעִיר לְהָר, וּמִהָר לְמִדְבָּר. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שעל הכרובים נאמר (מ"א ז, לו) "כמער איש ולויות", ומבאר רש"י פתח סביב כזכר ונקבה החבוקים בזרועותיהן. והמילה "לויות" מרמזת על הלויתן שנכנס מבתי בראי לבתי גוואי בזמן החורבן ובכל יום תשעה באב כדלעיל.

וכן שרש תשעה באב התחיל בחטא המרגלים שמצינו בַּגְמָרָא (תענית כט). "וּתְשֹׂא כָּל הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת קוֹלָם וַיִּבְכּוּ הָעָם בְּלִילָה הַהוּא" אָמַר רַבָּה אָמַר ר' יוֹחָנָן אוֹתָהּ לִילָה תִּשְׁעָה בָּאֵב הִיא, אַתֶּם בְּכִיתֶם בְּכִיָּה שֶׁל חֲנָם, וְאַנִּי קוֹבֵעַ לָכֶם בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת. ובחטא המרגלים הם בכו בכיה של חינום שחשבו שכביכול ה' שונא את עם ישראל, כמו שכתוב (דברים א, כז) "וַתִּרְגְּזוּ בְּאַהֲלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ בְּשֹׁנְאֵת יְהוָה אֱתָנוּ הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לָתֵת אֶתְנוּ בְּיַד הָאֱמֹרִי לְהַשְׁמִידָנוּ: אָנָּה אֲנַחְנוּ עַלִּים אַחֲיָנוּ הַמָּסוּ אֶת לִבָּבָנוּ לֵאמֹר עִם גָּדוֹל וָרֶם מִמֶּנּוּ עָרִים גְּדֹלֹת וּבָצוּרוֹת בְּשָׁמַיִם וְגַם בְּנֵי עֲנָקִים רָאִינוּ שָׁם". ולא הבינו שאדרבה בתוך התשעה באב מונח האהבה הגדולה ביותר שנמצאת בבתי גוואי ותתגלה לעתיד לבוא כשהאור יצא החוצה לבתי בראי, לכן נקבע להם בכיה לדורות ביום הזה שבזכות הבכיה יוכלו להשיג את אהבת ה' שמאירה ביום זה. והוסיף הרה"ג ר' ישעיה פנט שליט"א שמובא בש"ך: "מוציא אסירים בכושרות" רצה לומר מוציא הנשמות ממאסר הגופים בכשירות מעשיהם, וזהו "בכושרות" בכי ושירות בכי לגופים ושירות לנשמות שיצאו ממאסר. ורואים שהבכי והשירה משמשים יחד כשיוצאים מהחומריות וענייני הגוף להכנס לבתי גוואי ששם מתענגת הנשמה, והגוף כביכול בוכה על מה שלא מקבל את חלקו כמו בזמן האבילות, מאידך הנשמה שרה ושמחה שזכתה להכנס למקום גבוה.

המלמד תינוקות שעליו נאמר "ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד" הוא אחד כזה שלא מסיח דעת מהתלמידים שלו אף פעם

מצינו בגמרא (ב"ב ח:) "ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד" אלו מלמדי תינוקות, כגון מאן אמר רב כגון רב שמואל בר שילת, דרב אשכחיה לרב שמואל בר שילת דהוה קאי בגינתיה, אמר ליה שבקתיה להימנותך, אמר ליה, הא תליסר שנין דלא חזאי לי, והשתא נמי דעתאי עלויהו. ומבאר רבינו גרשום: שבקת לאומנותך. שהיה מלמד תינוקות כלומר אם היית מלמד עדיין לא היית מבטל לעמוד בגינה: דעתי עליהו על התינוקות שלא הסחתי דעתי מהם שלא לזרזם ממקום זה שאני עומד. ומבאר המהרש"א "ומצדיקי הרבים" אלו מלמדי תינוקות. שכל אחד ממלמדי תינוקות הוא מצדיק הרבים בתינוקות כדאמרינן לקמן פרק לא יחפור והם ככוכבים לעולם ועד שהכוכבים גם ביום רואין ומשתמשים לעולם אבל אינן נראין, כן יהיה המלמדי תינוקות אף בשאינו נראה להם יהיה מפקח ורואה להיות דעתו עליהן כדמסיק ומייתי תליסר שנין דלא חזאי לי והשתא נמי דעתאי עליהו. ושמעתי מהג"ר נחשון שילר שליט"א שרואים כאן מהגמרא מי הוא המלמד תינוקות שעליו נאמר "ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד" אחד כזה שלא מסיח דעת מהתלמידים שלו אף פעם, כמו רב שמואל בר שילת ששלש עשרה שנה לא נכנס לגינה, וגם כשנכנס אחרי שלש עשרה שנה לא הסיח דעת מהתלמידים. כי התלמידים צריכים להיות כמו בנים שאדם לא מסיח דעתו מהם ותמיד חושב עליהם ומתפלל להצלחתם. מצינו בגמרא (שבת קיט:) אמר רב יהודה, אמר רב, אל תגעו במשיחי" אלו תינוקות של בית רבן. ורואים שתינוקות של בית רבן נקראים משיחי לרמז שיש עליהם את אור הגאולה של משיח. וגם אצל משיח אומרים בתפילה 'כי לישועתך קוינו כל היום' שאסור להסיח דעת מהצפיה למשיח, אף על פי שבן דוד בא בהסח הדעת, זה מבחינת אתערותא דלעילא שה' מביא את הגאולה באופן שלא שמים לב, אבל מצדינו אסור להסיח דעת וצריך לצפות בכל רגע. וכן

על המשיח נאמר "דרך כוכב מיעקב" לרמז שאלו שמצפים לו הם בסוד "ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד". וכן כתוב על יהודה שממנו יוצא משיח: (בראשית מו, כח) "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה". ומבאר רש"י לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה. ורואים שיהודה מיסד את הבית תלמוד ששם מלמדים תינוקות של בית רבן. וכן ג' שנה שהתינוק הולך ללמוד תורה אותיות גשנה, ומובא בספר 'קול מבשר' (ח"א ויגש) שגשנה בגימטריא משיח. וכן ג' שנים הולך לבית תלמוד. וכן מובא בספר 'בן איש חי' שהאותיות לפני ג' שנה הן מדב"ר, לרמז שלפני ג' שנה התינוק עדין במדבר במקום הקלפה.

רבי עקיבא נענש שסרקו את בשרו במסרקות של ברזל לתקן את גלגולו הקודם שהוא היה זמרי בן סלוא שאחז בתסרוקת של כזבי והביאה אל משה.

מציינו במדרש (במדב"ר כ, כד) "והנה איש מבני ישראל בא" וכו', אמרה לו איני נשמעת אלא למשה, שפך צוה אותי בלק אבא שלא לשמע אלא למשה רבכם שאבי מלך, אמר לה הרי אני גדול כמותו, לעיניהם אני אביאך, תפשה בבלוריתה והביאה אצל משה, אמר לו בן עמרם זו מתרת או אסורה, אמר לו אסורה היא לך, אמר לו זמרי ואותה שלקחת מדגנית היא, מיד נתרשלו ידיו של משה ונתעלמה ממנו הלכה, וגעו כלם בבכיה. ומובא ב'מגלה עמוקות' בענין זמרי שנתגלגל ברבי עקיבא: (פנחס) אותן מצעות שהציעה לו כזבי בת צור באסור אחר כך הציעה לו בהתר, ועל זה שחק ורק ובכה רבי עקיבא כשבא אשתו של טורנוסרופוס הרשע אצלו, כי זכר מעשיו הראשונים ובכה בדרך תשובה, שכן יאות לתקן "והמה בכים פתח אהל מועד", ועל שתפס בבלוריתה הסריקו בשרו במסרקות של ברזל. והביאור שמסרקות של ברזל היו תיקון על אחיזת השער

המסורק. ומזה רואים כמה נורא העונש על פגם הברית, שאפילו רבי עקיבא לא נמלט מעונש נורא של יסורים נוראים לכפר על פגם שפגם בגלולו הקודם שהכשיל את ישראל בפגם הברית.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּרִשׁ"י (שבועות ו.) **רַבִּי עֲקִיבָא קָרַח הָיָה כְּדֹאמְרִינָן בְּבִכּוּרֹת 'חוּץ מִן הַקָּרַח הַזֶּה'.** ומובא בְּשִׁעַר הַגְּלוּלִים' לְהֶאֱרִיז"ל (לד) **רַבִּי עֲקִיבָא הָיָה מְשַׁרְשׁ קִין שֶׁהוּא עֵיטָרָא דְגִבּוּרָה, וְעַל יְדֵי חֲסִידוּתוֹ גָּלַח כָּל שְׁעֵרוֹת וְכַחוֹת הַדִּין, וְלָכֵן הָיָה קָרַח.** ויתכן שרבי עקיבא גילח שערותיו לתקן מה שפגם באחיזת שערות כזבי בגלגול הקודם. וכן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מנחות כט:) **בְּשַׁעֲהָ שְׁעָלָה מִשָּׁה לְמָרוֹם מִצָּאוּ לְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיוֹשֵׁב וְקוֹשֵׁר כְּתָרִים לְאוֹתִיּוֹת, אָמַר לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם מִי מַעֲבֵב עַל יָדָּהּ, אָמַר לוֹ אָדָם אֶחָד יֵשׁ שְׁעֵתִיד לְהִיּוֹת בְּסוּף כְּמָה דּוֹרוֹת וְעֲקִיבָא בֶן יוֹסֵף שָׁמוֹ, שְׁעֵתִיד לְדָרֵשׁ עַל כָּל קוֹץ וְקוֹץ תִּילִין תִּילִין שֶׁל הַלְכוֹת.** רואים שהמעלה הגדולה של רבי עקיבא שבה הוא מתעלה על משה רבינו, היא לדרש הלכות על קוץ וקוץ, המרמזים על קוצי השערות של השכינה שהם סוד ההלכות, כמובא בזהר (תיקונים קמד:) **הַלְכוֹת שֶׁהֵם נִימִי שְׁעֵרוֹת.**

וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (עירובין כא:) **"קוֹצוֹתֵינוּ תִּלְתְּלִים שְׁחָרוֹת כְּעוֹרֵב" אָמַר רַב חֲסִדָּא אָמַר מִר עֲוִקְבָּא מְלַמֵּד שֵׁישׁ לְדָרוֹשׁ עַל כָּל קוֹץ וְקוֹץ תִּלְתִּי תִּלְתִּים שֶׁל הַלְכוֹת.** וכן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (נדרים ג.) **רַבִּי עֲקִיבָא, אֵיקְדָּשְׁתָּ לִּיה בְּרִיתָהּ דְּבַר כְּלָבָא שְׁבוּעָה, שָׁמַע בַּר כְּלָבָא שְׁבוּעָה, אֲדָרָה הִנָּא מִכָּל נְכֻסִיָּה. אֲזָלָא וְאִיתְנַסִּיבַת לִיה בְּסִיתָוָא. הוּוּ גָנוּ בִּי תִבְנָא, הוּוּ קָא מְנַקִּיט לִיה תִּבְנָא מִן מִזְיָה, אָמַר לָהּ, אִי הָוָא לִי רְמִינָא לִיךָ יְרוּשָׁלַיִם דִּדְהָבָא. אָתָא אֵלֶיהָ, אִידְמִי לָהּ קָא מְנַקִּיט לִיה תִּבְנָא, אָמַר לָהּ, הָבּוּ לִי פּוֹרְתָא דְתִבְנָא, דְּאוֹלִידַת אֶתְתָּאִי, וְלִית לִי מִידַעַם לְאִגְנוּיָהּ. אָמַר לָהּ רַבִּי עֲקִיבָא לְאִינְתִּיתָהּ, חֲזָאִי הָאִי גִבְרָא דְאָפְלוּ תִבְנָא לָא אִית לִיה. וּבְאֵר הַרְה"ג ר' פ. ל. שליט"א שאצל רבי עקיבא לפני שהלך ללמוד תורה היתה לקלפות אחיזה חזקה בשערות אשתו רחל שמסמלת את השכינה, בגלל הפגם שפגם את שערות השכינה בגלגולו הקודם, ולכן השתלשל שרבי עקיבא לקט תבן שמסמל את הקלפות משערות אשתו רחל. אבל אחרי ששב מלמוד התורה הוא קים את ההבטחה להביא לאשתו כתר של זהב עם צורת ירושלים, לרמז על יציאת החיצונים מהשערות בסוד אשה עטרת בעלה, היינו שנכנסה הארת הכתר לראש וסלקה את החיצונים. והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שלכן בזמן שרבי עקיבא ליקט את התבן משערות אשתו בא אליהו הנביא ודפק בדלת וביקש תבן לעודד את רוחו כמובא בגמרא שם, לרמז לו שכשם שהוא תיקן את הפגם בגלגול הקודם כשהוא היה פנחס ותיקן את הפגם של זמרי וכזבי כשהרג אותם, כך הוא מגיע גם עכשיו לעזור בתיקון של פגם השערות שיש לשכינה מהפגם הזה.**

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרבבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל הגוב"י** על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך.

רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחתונים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחתונים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הלא הוא דכתיב "אחר ישובו בני ישראל ויבקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, "ואת דוד מלכם" זו מלכות בית דוד, "ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש. והרמח"ל (דרך עץ חיים) מבאר שבקוש מלכות ה' פרושו ללמד חכמת האמת.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בעניני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בענינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978 להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם

0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuaHdrRWZXSgtJVlk>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

חדש קישור להורדת כל עלוני וספרים ומאמרי סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1deyxJx5iR3PigoHA52TVYaF6UDoYyiu5>

בעזהשי"ת

אנו שמחים להודיע על קו מלפון של סוד החשמל

מספרי המלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת